

อหังการของดอกไม้

จิรนนท์ พิศรปริชา

สตรีมีสองมือ

มันขีดถือในแก่นสาร

เกลียวเอ็นจักเป็นงาน

มิใช่ร้านหลงแพรพรรณ

สตรีมีสองตีน

ไว้ป่ายป็นความไฝ่ฝัน

ยื่นห้วยค้อยู่ร่วมกัน

มิหมายมั่นกินแรงใคร

สตรีมีดวงตา

เพื่อเสาะหาชีวิตใหม่

มองโลกอย่างกว้างไกล

มิใช่ค้อยชม้อยชวน

สตรีมีดวงใจ

เป็นดวงไฟไม่ผันผวน

สร้างสมพลังมวล

ด้วยเธอล้วนก็คือคน

สตรีมีชีวิต

ต่างรอยพิศด้วยเหตุผล

คุณค่าเสรีชน

มิใช่ปรนการามรณ์

ดอกไม้มีหนามแหลม

มิใช่เข็มคอยคนชม

บานไว้เพื่อสะสม

ความอุดมแห่งผืนดิน !

*****